

POSTANOWIENIE

Dnia 3 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 3 października 2018 r.,

sprawy **M. K.**

skazanego z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 5 kwietnia 2018 r., sygn. akt II Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 5 czerwca 2017 r., sygn. akt II K [...]

p o s t a n o w i ł

I. oddalić kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną;

II. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

M. K. został oskarżony o to, że w okresie od kwietnia 2015 r. do początku października 2015 r. w miejscowości R. gm. S. woj. [...], działając wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wielokrotnie udzielał A. K. substancje psychotropowe w postaci amfetaminy, pobierając pieniądze w kwocie 30 zł za gram oraz w okresie od końca lipca 2015 r. do przełomu sierpnia - września 2015 r., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego

zamiaru udzielał P. K. substancje psychotropowe w postaci mefedronu, pobierając za to pieniądze w kwocie 30 zł za jeden kryształek, tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art 12 k.k.

Wyrokiem z dnia 5 czerwca 2017 r., sygn. akt II K [...], Sąd Rejonowy w S. uznał M. K. za winnego dokonania zarzucanego mu czynu i za czyn ten na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dn. 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył oskarżonemu karę roku pozbawienia wolności. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa uzyskanej korzyści majątkowej w kwocie 60 zł.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2018 r., sygn. akt II Ka [...], utrzymał zaskarżone orzeczenie w mocy.

Kasację od tego wyroku wywiódł obrońca skazanego, który zarzucił orzeczeniu Sądu II instancji rażące naruszenie przepisów prawa procesowego:

- art. 7 k.p.k., art. 168 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k., poprzez nienależyte rozważenie i ocenienie treści zeznań świadka A. K. złożonych na rozprawie odwoławczej przed Sądem II instancji skutkujące błędnym i dowolnym ustaleniem, iż świadek ten nie był w stanie ustosunkować się do odczytanych mu - odmiennych niż złożonych na rozprawie- zeznań składanych w toku śledztwa, brak jest podstaw do uznania, że zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym nie są wiarygodne z uwagi na fakt, iż świadek ten składał je będąc pod działaniem środków odurzających, (bowiem przesłuchanie prowadził doświadczony policjant zajmujący się przestępczością narkotykową, któremu okoliczność taka na pewno nie uszłaby uwagi), zeznania A. K. nie pozwalały na bliższe sprecyzowanie ilości transakcji zawartych przez niego z oskarżonym, – co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego zaaprobowania przez Sąd II instancji pozytywnej oceny wiarygodności zeznań świadka A. K. złożonych w toku śledztwa dokonanej przez Sąd I instancji oraz bezpodstawnego odmówienia wiarygodności zeznaniom tegoż świadka złożonym na rozprawie w postępowaniu odwoławczym;
- art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., poprzez zaniechanie przez Sąd II instancji należytego i rzetelnego rozważenia ora ustosunkowania się w uzasadnieniu wyroku

do zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy skazanego M. K. od wyroku Sądu I instancji w zakresie sprzeczności pomiędzy opisem czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. I wyroku co do ilości narkotyków sprzedanych przez niego A. K. (wielokrotne odpłatne udzielanie amfetaminy w kwocie 30 zł za 1 gram) i P. K. (odpłatne udzielanie mefedronu w kwocie 30 zł za jeden kryształek) a treścią rozstrzygnięcia zawartego w pkt II wyroku Sądu I instancji (orzekającego od oskarżonego przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa jedynie w kwocie 60 zł, z czego wynika, iż oskarżony udzielił odpłatnie jedynie 2 gramy/porcje środków odurzających), – co w konsekwencji doprowadziło do nie rozpoznania sprawy przez Sąd II instancji w granicach apelacji oraz uniemożliwiło zrozumienie i poddanie merytorycznej kontroli kasacyjnej podstaw tego rozstrzygnięcia zawartego ostatecznie w wyroku.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu II instancji w całości i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Rejonowej w S. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym, co skutkowało jej oddaleniem na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Odnosnie sformułowanego zarzutu podważającego ocenę Sądu w kwestii zeznań świadka A. K. stwierdzić należało, że Sąd Okręgowy na etapie postępowania apelacyjnego odniósł się do tej okoliczności i uczynił to wyczerpująco, czemu dał wyraz w pisemnych motywach swojego rozstrzygnięcia, stosownie do treści art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Zarówno lektura uzasadnienia tegoż Sądu na s. 6-9, jak i analiza zeznań tego świadka, który został przesłuchany także na rozprawie odwoławczej, nie potwierdziły zasadności wątpliwości skarżącego i pozwalały uznać, że procedowanie w podważanym przez skarżącego zakresie było prawidłowe. Należało podzielić pogląd przedstawiony przez Sąd Okręgowy, że zeznania złożone przez A. K. na etapie postępowania przygotowawczego, tuż po ostatnim zakupie narkotyków, są w pełni wiarygodne i najpełniej oddają rzeczywisty obraz rzeczy. Sąd odwoławczy odniósł

się także do kwestii rozbieżności w relacji tego świadka i wskazał wyraźnie, że co do zasady dał wiarę tym zeznaniom, gdyż nie pozostawały one w sprzeczności co do faktu zakupu przez świadka od oskarżonego środków odurzających. Jednocześnie, Sąd Okręgowy zaznaczył, że różnica w przedmiocie ilości transakcji, do jakich miało dojść pomiędzy świadkiem a oskarżonym, nie wpłynęła na ocenę wiarygodności tych zeznań co do zasady, a jedynie na tę konkretną okoliczność i tylko w tym zakresie uznał za wiarygodne zeznania złożone na etapie postępowania przygotowawczego. Bez znaczenia pozostawał także fakt, do którego odnosi się obrońca zarówno w kasacji, jak i uprzednio w apelacji, a mianowicie tego, że świadek mógł w czasie, kiedy zeznawał w postępowaniu przygotowawczym zażywać narkotyki. W tym zakresie wskazano wyraźnie, że świadka przesłuchiwał doświadczony policjant, zajmujący się przestępczością narkotykową, który z całą pewnością odnotowałby fakt, że osoba przesłuchiwana znajduje się w stanie po spożyciu środka odurzającego (s. 8 uzasadnienia SO). Nadto A. K. przesłuchiwany przez Sądem odwoławczym twierdził, jedynie, że podejrzewa, iż w trakcie swojego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym był pod wpływem narkotyków (k. 164v), które to stwierdzenie jest dalekie od pewności i nie pozwala czynić jakichkolwiek ustaleń co do ówczesnego stanu psychofizycznego tego świadka.

Zatem, wskazany element ocenny jakości pracy przesłuchującego świadka funkcjonariusza policji nie stanowił notorium powszechnego lub urzędowego – sądowego - w rozumieniu art. 168 k.p.k., za które przepis ten uznaje fakty powszechnie znane oraz fakty znane z urzędu, jak też wyznacza sądowi, który powołuje się na notoria obowiązek zwrócenia na nie uwagi stron. Przy czym fakty powszechnie znane są to fakty znane bez mała każdemu poprawnie rozumującemu człowiekowi, funkcjonującemu w danej społeczności, w czasie procesu. Fakty te stanowią części składowe podstawowej wiedzy ogólnej, także historycznej. Chodzi przy tym o rzeczywiste, prawdziwe fakty, a nie o powszechne nawet, ale jedynie niepotwierdzone przekonania o ich istnieniu. W stosunku do niektórych faktów powszechnie znanych można przy tym mówić o ich oczywistości, ich znajomość jest bowiem bezsporna i powszechna (zob. postanowienie SN z dnia 20 marca 2013 r., LEX nr 1294447). Natomiast fakt znany sądowi z urzędu

obejmuje okoliczności, z którymi sąd zapoznał się w toku czynności procesowych w innych sprawach lub w związku z działalnością służbową sędziego. Sensowna weryfikacja ustalenia opartego na wiedzy sądu posiadanej z urzędu może zostać przeprowadzona jedynie wtedy, gdy jednocześnie z powołaniem się na tę okoliczność sąd wskaże, kiedy i w jaki sposób taką wiadomość powziął (zob. wyrok SN z dnia 8 czerwca 2010 r., III KK 409/09, OSNwSK 2010/1/1164).

W tym kontekście powołanie się na wyspecjalizowane umiejętności policjanta w ocenie stanu psychofizycznego świadka, w momencie jego przesłuchania mieściło się w ramach standardów określonych w art. 7 k.p.k. i odwoływało się do jednego z elementów swobodnej oceny dowodów, którym są zasady doświadczenia życiowego, a nie notoriów powszechnych czy sądowych. Z tego względu wprowadzenie takiego sformułowania do oceny zeznań świadka A. K. nie wymagało uprzedzenia stron procesu i nie stanowiło naruszenia art. 168 k.p.k.

Nadto, jak słusznie zwrócił uwagę prokurator w odpowiedzi na kasację, nie bez wpływu na postawę świadka miał fakt, że osoba oskarżonego była mu znana od wielu lat. Świadek w czasookresie stawianego oskarżonemu zarzutu był czynnym narkomanem oraz w sposób stanowczy i wyraźny wskazał na dwie osoby, od których amfetaminę kupował. Zarówno na etapie postępowania przygotowawczego, jak i podczas przesłuchania przed Sądem Okręgowym potwierdził, że jednym z jego dostawców był M. K. (s. 33, 164*verte*, t. I).

Na uwzględnienie nie zasługiwał także drugi z zarzutów postawionych w kasacji, w którym autor powołuje się na nienależyte i nierzetelne ustosunkowanie się do wskazywanych w zarzutach apelacji sprzeczności pomiędzy opisem zarzucanego czynu, co do ilości sprzedanych narkotyków, a treścią rozstrzygnięcia, co do przepadku kwoty jedynie 60 zł, jako korzyści uzyskanej z przestępstwa. W tym zakresie Sąd Okręgowy wyraźnie wskazał, że suma ta nie odpowiada rzeczywistej kwocie, która została pozyskana przez oskarżonego w ramach sprzedaży narkotyków. Przyjęcie przepadku 60 zł w ramach korzyści uzyskanej z przestępstwa wynikało najpewniej z faktu, że takowy wniosek złożył oskarżyciel publiczny, na co też powołał się Sąd odwoławczy. W istocie z protokołu rozprawy z dnia 29 maja 2017 r. wynika, że składając wnioski końcowe prokurator wnosił

o orzeczenie przepadku korzyści w kwocie co najmniej 60 zł (k. 119verte, t. I). Sugerując się tym wnioskiem Sąd *meriti* orzekł przepadek korzyści we wskazanej kwocie, która na etapie postępowania odwoławczego, z uwagi na kierunek środka odwoławczego – na korzyść, treść zarzutów i zakres zaskarżenia, nie mogła zostać skorygowana ze względu na zakaz *reformationis in peius* (art. 434 § 1 k.p.k.). Zatem Sąd odwoławczy zasadnie stwierdził, że rozstrzygnięcie w tym zakresie nie stanowi argumentu do podważenia trafności poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, co do ilości sprzedanych przez oskarżonego środków odurzających (s. 8 – 9 uzasadnienia SO).

Reasumując nie można uznać, że Sąd Okręgowy analizując poszczególne zarzuty apelacji naruszył przepisy określające wymogi uzasadnienia sądu odwoławczego - art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.

Z tych powodów nie znajdując podstaw do uwzględnienia wniesionej kasacji, Sąd Najwyższy na podstawie art. 535 § 3 k.p.k. w zw. z art. 537 § 1 k.p.k. orzekł o jej oddaleniu, jako oczywiście bezzasadnej. Orzeczenie o kosztach oparto na podstawie art. 637a k.p.k.